

ΜΝΗΜΗ ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΕΧΡΑΚΗ
**Επάγγελμα: Φωτορεπόρτερ
-Πολεμικός Ανταποκριτής**

γράφει ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΣΙΤΑΣ*

Ο Γιάννης Μπεχράκης (1960 – 2 Μαρτίου 2019) Έλληνας φωτορεπόρτερ και επικεφαλής του φωτογραφικού τμήματος του ειδησεογραφικού πρακτορείου Reuters στην Ελλάδα. Γεννήθηκε το 1960 στην Αθήνα. Σπούδασε φωτογραφία στο Athens School of Arts and Technology και στο πανεπιστήμιο στο Λονδίνο.

Εργάστηκε ως φωτογράφος στην Αθήνα τη διετία 1985-86. Το 1988 ξεκίνησε να δουλεύει για το Reuters στην Αθήνα. Η πρώτη του δουλειά στο εξωτερικό ήταν η κάλυψη της κρίσης στη Λιβύη τον Ιανουάριο του 1989.

Στη διάρκεια της καριέρας του είχε καλύψει πολέμους σε διάφορα μέρη του κόσμου, την μεταναστευτική προσφυγική κρίση, καθώς και μεγάλα πολιτικά και αθλητικά γεγονότα. Για τη δουλειά

* *Εικονολήπτης*

του έχει βραβευτεί στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Ως επικεφαλής της ομάδας φωτογράφων του πρακτορείου Reuters είχε βραβευθεί το 2016 με το βραβείο Πούλιτζερ.

Έφυγε από τη ζωή στις 2 Μαρτίου 2019, σε ηλικία 59 ετών.

Λένε ότι μία φωτογραφία αξίζει όσο χίλιες λέξεις. Το έχω πει και το έχω γράψει ξανά: Θα ήθελα μία φωτογραφία να δημιουργεί χίλιες σκέψεις. Αυτή ίσως να ήταν και η βαθύτερη σκέψη του ίδιου του Γιάννη όταν φωτογράφιζε στα μήκη και στα πλάτη του κόσμου, παντού όπου υπήρχε πόλεμος, παντού όπου υπάρχουν άνθρωποι και ανθρωπιστική κρίση.

Όπως εξηγεί ο ίδιος, υπήρχε κάποιος «λόγος» που φωτογράφιζε: «Με ενδιαφέρει να αφηγηθώ την ιστορία με ηθικό τρόπο, που θα κεντρίσει το ενδιαφέρον σε αυτόν που κοιτά τη κάθε φωτογραφία. Φωτογραφίζω με τα μάτια της καρδιάς. Η αποστολή μου είναι να σας πω μια ιστορία και μετά εσείς θα αποφασίσετε τι θα κάνετε. Η αποστολή μου είναι κανείς να μην μπορεί να πει δεν γνώριζα...

Υπάρχουν δύο Γιάννηδες μέσα μου, ο ένας λέει: “Μα που πήγες κι έμπλεξες, δεν άκουγες την манούλα σου που σου έλεγε μην πας σε τέτοια πράγματα ρε

φίλε”; Και από την άλλη ήταν ο άλλος που έλεγε: “Εσύ, ρε φίλε, είσαι φτιαγμένος γι’ αυτά”...

Τα συναισθηματικά τραύματα από αυτές τις καταστάσεις που βιώνουμε εμφανίζονται αργότερα σε διαφορετικές μορφές. Μπορεί να είναι αϋπνία και επιπτώσεις έχω πολλούς και δάκρυα... Πολλοί συνάδελφοι και φίλοι βρίσκονται στα ψυχιατρεία και μέσα στα φάρμακα».¹

«Ψάχνω τα πάντα. Για μένα είναι πολύ σημαντικό να μη δέχομαι ό,τι μου παρουσιάζουν για αληθινό και ψάχνω τα πάντα.

Το πολεμικό φωτορεπορτάζ είναι η αποθέωση του φωτορεπορτάζ, αισθάνομαι πολύ τυχερός που το έχω κάνει. Έχω μάθει πάρα πολλά από τη ζωή, έχω νοιώσει τα πιο δυνατά συναισθήματα να γεννιούνται και να πεθαίνουν μπροστά μου. Είμαι εθισμένος στο να θέλω να μάθω τι γίνεται, είμαι πολύ “περίεργος” τύπος.

Η Σιέρα Λεόνε το μικρό κρατίδιο της Αφρικής με τα πολλά διαμάντια, “Τα ματωμένα διαμάντια”... Το “πέσιμο” πάνω στην ενέδρα, ο σκοτωμός των φίλων και συντρόφων, η προσπάθεια για επιβίωση μέσα στη ζούγκλα». Συνεχίζει τον λόγο του ο Μπεχράκης: Μια εμπειρία που με έκανε να βουτήξω βαθιά στα αχαρτογράφητα νερά. «Μια εμπειρία που με έκανε να καταλάβω ότι τα πιο αχαρτογράφητα νερά βρίσκονται μέσα στην ψυχή μας. Στιγμές που όλες μου οι αισθήσεις είναι στο έπακρο, νοιώθω το κάθε δευτερόλεπτο. Αισθάνομαι την κάθε αναπνοή μου, την κάθε σκέψη μου. Στιγμές που είμαι σίγουρος ότι θα πεθάνω, αλλά δεν θέλω να πεθάνω...».

Η στιγμή που σήκωσε την φωτογραφική μηχανή και φωτογράφιζε τον εαυτό του λέγοντας μέσα του: «Κάποιος θα βρει τη φωτογραφική μηχανή και θα ειδοποιήσει και δεν θα είμαι πια αγνοούμενος»...²

«Η αποστολή μου είναι να σας πω μια ιστορία και μετά εσείς θα αποφασίσετε τι θα κάνετε. Η αποστολή μου είναι: κανείς να μην μπορεί να πει δεν γνώριζα»... **T**

1. <https://www.youtube.com/watch?v=qMVSgq2nZP4>.

2. <https://www.youtube.com/watch?v=qHEq9P8vFCM>.

